

CAPITOLUL 1

NOTA AUTOTUA

SERGIU SOMEȘAN

COMISARUL ȘI BLESTEMUL SÂNGELUI

Editura
NEUMA

2017

CUPRINS

CAPITOLUL 1	
Probleme în orașul Lăcele	5
CAPITOLUL 2	
O afacere pe cinste	19
CAPITOLUL 3	
O mireasă îndărătnică	26
CAPITOLUL 4	
O nuntă însângerată	35
CAPITOLUL 5	
Nici o urmă, nici un indiciu	40
CAPITOLUL 6	
O anchetă dificilă	45
CAPITOLUL 7	
Treizeci de zile de doliu	50
CAPITOLUL 8	
Din nou la nuntă	56
CAPITOLUL 9	
Vremuri păcătoase	60
CAPITOLUL 10	
O rază de speranță	65
CAPITOLUL 11	
Nunta avocatului	70
CAPITOLUL 12	
Un ziarist blestemat	75
CAPITOLUL 13	
O cerere ciudată	83
CAPITOLUL 14	
Moarte în Țara Dragonului	88
CAPITOLUL 15	
În drum spre regatul Dragonului	95

CAPITOLUL 16	
În Regatul Fericirii	104
CAPITOLUL 17	
La templul lui Buddha Dordenma	110
CAPITOLUL 18	
Peștera Dragonului Alb	113
CAPITOLUL 19	
Dragonul Negru atacă	122
CAPITOLUL 20	
O vizită nocturnă	126
CAPITOLUL 21	
Un drum la Londra	130
CAPITOLUL 22	
O nuntă ca-n povești	136
CAPITOLUL 23	
Un nou drum la Londra	141
CAPITOLUL 24	
În galop spre Valea lui Benga	146

CAPITOLUL 1

Probleme în orașul Lăcele

Până la urmă, conform principiului că „nimic nu durează mai mult decât o improvizație”, încăperea în care și-au ținut prima ședință a rămas definitiv alocată Brigăzii Omucideri. Inițial ea fusese destinată ca sală de conferință, dar la insistențele comandantului Brigăzii s-a uitat de acest proiect. Argumentul lui - că în această încăpere a fost descâlcit cel mai greu caz de crimă din județ - se pare că a atârnat greu în fața șefilor, pentru că până la urmă l-au lăsat în voia lui. Cei cinci membri ai Brigăzii aveau și câte un birou separat, pe undeva prin clădirea Inspectoratului de Poliție, mai puțin inspectorii Vladimir Crăciun și Tudor Mihăilă, care împărțeau același birou, la capătul coridorului.

Brigada era condusă de comisarul-șef Vasile Câmpeanu, care urma să iasă la pensie peste câteva luni, așa că-l lăsa de multe ori la comandă, în locul lui, pe comisarul Ovidiu Brumaru, recent transferat de la București.

Despre Ovidiu Brumaru se spunea că, întors de la un curs de perfecționare de la biroul FBI din New York, a încercat să introducă cam abrupt în cadrul poliției bucureștene noile metode învățate de el în America, motiv de supărare pentru unii șefi, care au găsit că cea mai comodă rezolvare pentru ei ar fi transferul lui la Brașov.

Cel de-al cincilea membru al Brigăzii era inspectorul Alina Dăciulescu, avansată de curând, înainte de termen,

În urma unor rezultate deosebite. Era atrasă în mod iremediabil de internet și de tehnica modernă și în general de tot ceea ce era nou, spre exasperarea prost ascunsă a comandantului, care era mult mai conservator. Gurile rele spuneau că tânăra fată era atrasă și de comisarul Brumaru la fel de mult, dar cum nimeni nu venea cu ceva concret, bârfele au rămas doar bârfe și nimic mai mult. Asta cu atât mai mult cu cât, după recentul său divorț, comisarul fusese auzit zicând: *"Gata! M-am săturat definitiv de femei și de răutățile lor."*

În fiecare dimineață, înainte de-a pleca fiecare în treaba lui, se întâlneau în camera în care discutau ultimele noutăți despre cazul la care lucrau. De la o vreme comisarul-șef îi cicălea aproape zilnic să mute probele de la vechile cazuri în depozitul din subsol.

La fel începuse și-n dimineața asta. După ce-i văzu adunați pe toți, așezați pe scaunele lor, i-a întrebat foarte serios:

— Știți cum numesc colegii noștri camera asta?

Pentru că întrebarea părea mai degrabă retorică, nici unul dintre ei nu s-a grăbit să răspundă, așa că el a continuat:

— Toți o numesc Camera cu Probe. Și știți de ce?

Deși bănuiau cu toții răspunsul, au preferat să tacă, prefăcându-se interesați mai degrabă de carnețelele în care-și notau amănuntele cazurilor.

Comisarul-șef arată spre peretele opus ușii unde, sub un panou de polistiren pe care erau prinse cu ace bucăți de hârtie și lângă un flipchart pe care comisarul Brumaru își vizualiza pentru ei gândurile, erau două mese mari pe care se odihneau probele ultimelor două cazuri.

— De asta! spuse el, arătând spre cele două mese. Din cauza probelor care ar fi trebuit să fie demult în Arhivă.

Între cele două mese, pe un podium de lemn, își avea biroul comisarul-șef și privind-i încruntat spuse cu cea mai serioasă figură de care era în stare:

— Gata! Azi să vă faceți timp să le duceți la subsol. Nu înțeleg de ce vă place să le țineți atâta vreme aici. Zău că nu înțeleg! Voi știți de ce?

Chiar dacă și de această dată întrebarea părea retorică, de la masa ei de lângă ușă, Alina Dăciulescu ridică mâna cu două degete, ca la școală.

Era preferata comisarului-șef și de multe ori când acesta era furios, sau numai făcea pe furiosul, așa ca astăzi, ea reușea să detensioneze atmosfera doar prin câteva vorbe. Comisarul, care nu credea că cineva chiar dorește să-i răspundă, o văzu în cele din urmă și zise:

— Hai, spune! Să vedem ce minunăție mai debitezi și astăzi.

Tânăra fată se ridică în picioare și cu glas inocent spuse:

— Păi, cred că ne place să le vedem aici pentru că ne aduce aminte cât de buni suntem. De la înființarea Brigăzii, încă n-am avut nici un caz nerezolvat.

Ăsta era adevărul, dar comisarul-șef nu se aștepta la un asemenea răspuns și-a rămas blocat câteva clipe. Când vru să spună o replică pe măsură, telefonul fix de pe biroul lui a început să sune strident, furându-i clipa de glorie. Ridică furios receptorul și ascultă câteva minute, apoi spuse morocănos:

— Da, știu cine este Gabor Tibor și-l cunosc și pe băiatul lui... Dă-le pe cineva să-i conducă la mine... Nu, nu în biroul meu, ci în Camera cu Probe.

Puse telefonul jos și privi spre subalternii lui care-și rețineau cu greu zâmbetele:

— Pot să știu ce-i cu voi, de vă hliziți așa?

Tot Alina a fost cea care a spart gheața:

— Tocmai ați spus Camera cu Probe.

Comisarul-șef expedie problema cu o fluturare de mână și chiar în acel moment se auzi un ciocănit în ușă și un agent deschise ușa spunând:

— Musafirii dumneavoastră, domnule comisar-șef.

Musafirii comisarului-șef erau doi bărbați tuciuiri, îmbrăcați în haine negre și pălării cu boruri mari, tot de culoare neagră. Cel mai în vârstă dintre ei era un bărbat solid, cu o mustață pe oală, și părea să aibă în jur de 70 de ani. Când se văzu în încăpere, se repezi spre comisarul-șef ca fulgerul, făcându-i pe toți din cameră să se ridice derutați. S-au așezat încet înapoi pe scaune când au văzut că bărbatul nu are intenții agresive. Cel puțin nu față de comandantul lor, pentru că de probele de pe cele două mese nu părea să-i pese prea mult. Dintr-o singură mișcare își aruncă pălăria peste ele, făcând ca delicatele probe să alunece într-o parte, iar el se trânti în genunchi în fața comisarului-șef și, în ciuda faptului că acesta se ferea, îi apucă mâna și începu să i-o sărute cu frenezie.

Tânărul care-l însoțea își scoase pălăria și rămase timid lângă ușă, vizibil deranjat de comportarea tatălui său, dar fără să spună nimic.

În cele din urmă, când comisarul-șef reuși să-și elibereze mâna, se refugie strategic în spatele biroului și spuse cât mai serios posibil:

— Ridică-te, domnule Gabor. Se poate să te porți atât de copilărește?

Omul se prosternă în fața comisarului-șef și spuse înăbușit:

— Nu mă ridic, domnule general, până nu-mi făgăduiești că m-ajuti.

Comisarul-șef a ridicat exasperat din umeri:

— Cum să te-ajut, omu' lui Dumnezeu, dacă nu-mi spui despre ce-i vorba?

— Întâi făgăduiește, domnule general, și după aia spui, răspunse încăpățânat omul din fața lui.

— Bine, omule! spuse binevoitor comisarul-șef. Promit să te-ajut. Numai spune odată despre ce-i vorba.

— Nu așa, domnule general. Nu cu vorbe din astea încâlcite. Nu promiteală sau cum zici, ci făgăduială.

— E același lucru, tată! încercă băiatul să-și lămurească tatăl.

— Tu să taci! spuse aspru bărbatul și întoarse doar o mână cu palma întinsă spre băiatul care aștepta la ușă.

— Bine, spuse învins comisarul-șef. Făgăduiesc să te-ajut, numai spune-mi odată ce s-a întâmplat. la loc aici, pe un scaun, și hai să discutăm ca oamenii...

S-a întors spre subalternii lui care priveau uimiți la scena ce se desfășura sub ochii lor, parcă fără să le vină a crede și explică:

— Domnul Gabor Tibor este un vechi prieten de-al meu. Este bulibașa rromilor din Lăcele.

— Nu rromi, domnule general. Rromii n-au bulibașă și nici lege. Noi suntem țigani și ne mândrim cu asta. Rromii au împărat și sunt...nu mai continuă, dar disprețul din vocea lui era evident.

Comisarul-șef reuși să-l convingă în cele din urmă pe bulibașă să ia loc pe un scaun, lângă el, și-l pofti pe altul și pe tânărul care nu se mișcase de lângă ușă.

Acesta făcu câțiva pași, se așeză pe locul indicat și spuse cu un zâmbet timid:

— Iertați-l, vă rog, pe tata! Când este emoționat își pierde foarte ușor cumpătul...

— Lasă asta, făcu tatăl lui. Mai bine zi cine ești, ca să știe lumea cu cine stă de vorbă.

Tânărul încuviință ușor din cap, se ridică în picioare și se întoarce pe jumătate spre cei din sală:

— Sunt avocatul Gabor Mihai. Dar nu în calitate de avocat sunt aici, ci pentru că tatăl meu a vrut neapărat să-l însoțesc. E foarte emoționat și i-a fost teamă că nu vă poate explica foarte clar de ce fel de ajutor are nevoie. A insistat mult să vină numai la dumneavoastră. Spunea că vă cunoașteți de multă vreme și sunteți singurul care-l puteți ajuta.

— Așa este, confirmă comisarul-șef. Dar să nu fim așa de protocolari. la loc, te rog, și haide să aflăm despre ce anume-i vorba.

Băiatul bulibașei părea să aibă cu puțin peste 30 de ani și, în ciuda pălăriei negre cu boruri largi, pe care o ținea delicat în mână, își purta cu eleganță costumul de firmă și părea ușor rușinat de comportarea tatălui său.

Tânărul avocat recuperează pălăria bătrânului bulibașă dintre probele de pe masă și o întinse tatălui său, apoi îl îndemnă:

— Spune, tată, domnilor despre ce este vorba și unde te-ncurci, am să te ajut.

Mai înainte ca bulibașa să înceapă să vorbească, comisarul-șef așează probele deranjate de imensa pălărie la locul lor, iar Alina îi aduse bătrânului un pahar cu apă, fiindcă se părea că avea mare nevoie.

După ce bău cu sete, mai privi încă o dată în jur ca și cum s-ar fi asigurat că în încăpere sunt numai persoane de încredere, apoi începu să vorbească:

— Astăzi îmi însor băiatul cel mare...

Comisarul-șef profită de pauza care se făcuse și spuse puțin încurcat:

— Păi, casă de piatră și să fie într-un ceas bun... sau cum s-o fi zicând pe la voi.

Bulibașa clătină din cap și păru că va izbucni iar în lacrimi:

— N-o să fie nici o casă de piatră și nici vreun ceas bun... fiin'că azi, la ora iepei, băiatul meu va muri...

— Ora iepei? păru comisarul-șef nedumerit. Cât înseamnă asta? Întrebă el pe tânărul așezat pe un scaun câțiva pași mai în spate.

— Ora patru după-amiază, domnule comisar-șef... Ora șaisprezece.

— Aha! spuse comisarul-șef și privi instinctiv la ceasul din perete, care arăta abia ora nouă.

Își trase apoi scaunul mai aproape de bulibașa și începu să vorbească încet:

— Acum, mai bea o gură de apă, liniștește-te și spune-mi în felul tău ce te supără.

Bulibașa dădu ascultător din capul cărunț, apoi începu să vorbească încet, încât toți au fost nevoiți să se apropie și să ciulească urechea, ca să poată înțelege ce spune:

— Astăzi este sorocul pentru băiatul meu mai mare să se însoare c-o fată pe care am cumpărat-o acum cincisprezece ani, de la niște țigani sârbi... Am dat o găleată de bani de aur pe ea, dar a meritat, că s-a făcut frumoasă ca o cadră.

Arătă spre inspectorul Alina:

— Acu', să nu te superi, dar este mai blondă și mai frumoasă chiar și decât dumneata.

Alina ridică aparent nederanjată din umeri și spuse:

— Nu e nici o problemă. Mă întreb doar cum de-i atât de blondă dacă este...

— Țigancă, domnișoară. Noi suntem țigani și nu ne este rușine cu asta. Rromi or fi alții, de prin alte locuri.

Oftă, apoi continuă:

— Dumneata îți închipui că noi, dacă suntem așa, mai oacheși, nu pricepem ce-i frumos în viață? Țigani ăștia sârbi... dar nu numai ei... au obiceiul să fure copile blonde,